

Sygn. akt IX Ka 675/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Rafał Sadowski

Protokolant: st.sekr.sądowy Katarzyna Kotarska

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2014 roku

sprawy **S. D.**

obwinionego z art. 92 a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy prawo o ruchu drogowym

z powodu, apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 26 września 2013 roku, sygn. akt XII W 3235/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. obciąża obwinionego kosztami postępowania odwoławczego, w tym opłatą w wysokości 30 zł (trzydziestu złotych).

Sygn. akt IX Ka 675/13

UZASADNIENIE

S. D. został obwiniony o to, że w dniu 11 lipca 2012 r. o godz. 20.24 w T. na ul. (...), będąc kierowcą pojazdu marki R. o nr rej (...), przekroczył dozwoloną prędkość 50 km/h o 24 km/h

- tj. za wykroczenie z art.92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym

Wyrokiem z dnia 26 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt XII W 3235/12, uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art.92a kw i za to, na podstawie z art.92a kw, wymierzył mu karę 200 złotych grzywny.

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami w kwocie 100 złotych.

Wyrok ten zaskarżył **w całości obrońca skazanego**, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj.

- art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na odmówieniu dania wiary zeznaniom B. D. i K. Z.w związku ze stwierdzeniem, że pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, choć rzetelnie potwierdzili oni, że obwiniony nie mógł w okolicznościach wskazanych we wniosku o ukaranie prowadzić pojazdu oraz przyjęciu, że w/w osoby uzgodniły między sobą zeznania w oparciu o fakt, że są członkami rodziny obwinionego, a także na stwierdzeniu, że obwiniony jest osobą, której wizerunek znajduje się na zdjęciu z fotoradaru

- art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpsw poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego w sytuacji, gdy postępowanie dowodowe wykazało dwie sprzeczne wersje wydarzeń

- art. 410 kpk i art. 424 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpsw przez niedostateczne wyjaśnienie podstaw orzeczenia poprzez niewskazanie, które fakty sąd uznał za udowodnione, na jakiej podstawie i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w szczególności niedostateczne wyjaśnienie, dlaczego odmówił dania wiary zeznaniom B. D. i K. Z. oraz uznał za wiarygodne rażąco sprzeczne z zeznaniami pozostałych świadków relacje D. J.

Powołując się na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy w do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżący bezpodstawnie kwestionował, jako dowolne, niekorzystne dla obwinionego ustalenia. Po dokonaniu wnikliwej oceny całokształtu zgromadzonych dowodów sąd meriti słusznie uznał, że nie ma żadnych wątpliwości, że spośród dwóch sprzecznych wersji wydarzeń, jakie pojawiły się w toku postępowania, to ta przyjęta za podstawę wyroku, z której wynikało, że to obwiniony prowadził pojazd w okolicznościach wskazanych we wniosku o ukaranie, była zgodna z prawdą. Z pisemnych motywów orzeczenia jednoznacznie wynika, że decyzja o uznaniu, że zgromadzony materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do przesądzenia o winie obwinionego stanowiła wynik wnikliwej analizy całokształtu zgromadzonych dowodów pod kątem kryteriów relewantnych z punktu widzenia art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw. Odwołując się do zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – czyniąc zadość wymogom art. 424 kpk w zw. 82 kpsw - sąd I instancji przekonująco wykazał nie tylko dlaczego uznał zdjęcie z fotoradaru i zeznania policjantki za dowody miarodajne dla rozstrzygnięcia, kto był kierowcą R., ale i z jakich powodów niemożliwe było oparcie ustaleń w tym przedmiocie o wyjaśnienia obwinionego i korespondujące z nimi zeznania świadków.

Skarżący nie podniósł w apelacji żadnych argumentów, które mogłyby owo przekonanie sądu, leżące u podstaw wyroku, skutecznie podważyć. Nie wykazał on, by sąd meriti naruszył zasady swobodnej oceny dowodów, uznając, że jako pełnowartościowy materiał dowodowy nie mogą zostać potraktowane wyjaśnienia obwinionego i wspierające je dowody w postaci zeznań B. D. i K. Z.. Nieprawdą jest, że to okoliczność, iż są oni członkami rodziny obwinionego a priori przesądziła o odmówieniu dania im wiary. Z uzasadnienia wyroku wyraźnie wynika, że - zgodnie z ciężącym na nim obowiązkiem - sąd orzekający poddał je równie starannej analizie, jak pozostałe dowody, a to jej wyniki zaważyły na ich dyskwalifikacji. Stanowisko sądu co do oceny ich mocy dowodowej w pełni należy zaaprobować. Dostrzegając, że w/w zeznania - mimo, iż były zgodne ze sobą - pozostawały w sprzeczności z pozostałymi dowodami w postaci zeznań funkcjonariuszki straży miejskiej – D. J. i zdjęcia z fotoradaru, sąd doszedł do słusznego wniosku, że relacje B. D. i K. Z. nie polegały na prawdzie. W rzeczywistości brak było bowiem podstaw by kwestionować wiarygodność niekorzystnych dla obwinionego dowodów.

W realiach przedmiotowej sprawy całkowicie chybiona jest próba zdeprecjonowania mocy dowodowej zdjęcia wykonanego przez fotoradar poprzez wskazywanie na jego rzekomą słabą jakość. Wbrew temu, co twierdzi skarżący, na fotografii stanowiącej dowód w niniejszej sprawie (k. 8) osoba kierowcy jest wyraźnie widoczna. Po porównaniu jego wizerunku ze znajdującym się w aktach wizerunkiem obwinionego sąd odwoławczy – tak, jak wcześniej Sąd Rejonowy i D. J., którzy mieli także osobistą styczność z obwinionym - nie miał żadnych wątpliwości, że na zdjęciu wykonanym przez fotoradar widnieje nie kto inny, tylko właśnie on.

Zastrzeżeń nie budzi również ocena zeznań funkcjonariuszki D. J.. Skarżący niezasadnie twierdzi, że jej zeznania nie mogą być traktowane jako miarodajna podstawa ustaleń z uwagi na fakt, że w ramach wykonywanych obowiązków zawodowych uczestniczy ona w wielu podobnych zdarzeniach, w tym miała już na gruncie służbowym w podobnych

sprawach styczność z obwinionym. Nieprawdą jest, że w taki właśnie sposób oceniana była już ich wartość dowodowa w innych postępowaniach o wykroczenia drogowe. Sądowi odwoławczemu z urzędu wiadomo, że wbrew wywodom skarżącego, to inne przyczyny, niż wskazane „wątpliwości w zakresie właściwego przeprowadzenia postępowania dowodowego z udziałem D. J.”, legły u podstaw uchylenia wyroku w przywołanej w apelacji sprawie. Rzecz jednak nie w tym – bowiem zgodnie z obowiązującymi zasadami oceny dowodów tego rodzaju okoliczność i tak nie wykluczałaby dania im wiary – lecz w tym, że w realiach sprawy – tj. gdy na sprawstwo obwinionego jednoznacznie wskazuje zdjęcie z fotoradaru - nie może być mowy o żadnych wątpliwościach, że składając obciążające obwinionego, korespondujące z treścią notatki służbowej zeznania mówiła ona o tym konkretnym zdarzeniu, które stanowi przedmiot wniosku o ukaranie.

Reasumując, stwierdzić należy, że uznając za wiarygodne w/w dowody, sąd meriti w sposób uprawniony odrzucił sprzeczne z nimi wyjaśnienia obwinionego oraz zeznania członków jego rodziny i opierając się na nich uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

W trakcie analizy akt sprawy pod kątem zaistnienia przesłanek z art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień, które skutkować musiałyby uchyleniem zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

W pełni zaaprobować też należy rozstrzygnięcie o karze. Wymierzona kara adekwatna jest do wagi czynu obwinionego. Dokonując zgodnie z art. 24 § 3 kw analizy możliwości płatniczych obwinionego, ocenić należy, że faktycznie pozwalają one na uiszczenie przez niego grzywny w kwocie 200 zł.

Na podstawie art. 119 kpsw w zw. z art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 21 ust. 2 w zw. art. 8, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz § 3 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.), sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania odwoławczego, w tym opłatą w kwocie 30 zł.